

Foto: Esben Melbye

Uddrag fra "117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner", Forlaget Epigraf 2012.

VISION PÅ HOVEDET Iben Melbye

De ord kom ud af radioen. Og så en tidlig solbefængt morgen. Vist nok min udedag. Ordene fortalte om psykisk syge i Vejle. Hvis de levede længere end beregnet, så ville de sprænge budgettet. Så ville det gå endnu hårdere ud over børnene og de gamle. Det sagde ordene. De havde en hård kant. For det må ikke gå ud over børnene. Det er forunderligt, for de siger aldrig, at det går ud over de rige. Jeg ved ikke, om det er fordi de alligevel ikke kan mærke det? Det er helt sikkert ikke kun i Vejle, at de tanker mydrer frem. Og så er det jeg tænker: Endelig kan jeg gøre noget for Danmark. Om nogle få år bliver jeg også en del af ældrebyrden, og så ser det da helt sort ud. Nu skal der planlægges. Jeg tror nok, det er i eftermiddag, at Anne Marie henter mig. Vi går tur to gange om ugen. Jeg kan ikke rigtig huske hvorfor. Hun er frivillig, siger de. Får ikke noget for det. Så ingen besparelse lige der. Men jeg må ikke glemme at sige tak. Det banker på. Anne Marie lyser. Jeg kan godt lide hende. "Nå, er du klar?" spørger hun. "Jeg skal lige hente min dueblå frakke." "Jeg tror den bliver for varm, søde." Men jeg henter min frakke. "Den skal flyve," forklarer jeg. Lyset i Anne Maries ansigt bliver væk. "Skal den flyve? Hvad mener du?" "Bare flyve." Jeg vil ikke af med flere ord. "Se, hvor alle æbletræerne er sprunget ud," siger Anne Marie og peger op i sommeren. "Eller er det forår?" spørger jeg. "Måske forsommer," ler hun. "Hvor vil du helst gå i dag?" Jeg har lagt mine planer. Helt fast. "Jeg vil op på broen. Vi skal se tog," svarer jeg. "Vil du nu derop igen?" Og jeg nikker og bider tænderne sammen, så det gør ondt i kinderne. "Hvorfor knapper du frakken op?" spørger Anne Marie. "Du havde jo ret. Vinden er kølig."

”Netop!” siger jeg. ”Lige netop. Og lige præcist.” Nu var de ord så brugt op.

Jeg sagtner farten. Vil helst vente til jeg kan se toget.

”Hvorfor går du så langsomt? Vi plejer jo at stå øverst oppe, når der kommer et tog.”

”Ja, det gør vi,” svarer jeg.

Nu kan jeg se det hvide IC3-tog helt ude i horisonten. IC4-togene bliver ved med at drille. Så meget ved jeg da. Vi står øverst oppe på broen, og toget nærmer sig. Det kører altid hurtigt. Her er nemlig ingen station. Så det skal ikke lægge til.

Det er nu jeg skal takke Anne Marie. Jeg slår armene om hende.

”Du skal have så mange, mange tak,” hvisker jeg tæt ind mod hende.

”Det har du sagt så tit,” svarer hun og giver mig et lille klem. ”Jeg holder jo meget af vores små ture, Tine.”

”Stil dig her,” beder jeg. ”Og tæl hvor hurtigt jeg løber hen til hakket.”

Jeg løber og jeg kan faktisk løbe meget hurtigt. Det er nu. Jeg ved præcis hvor hakket er i muren. Og på et sekund står jeg oppe på muren.

”Tine!” skriger Anne Marie.

Men hun kan ikke nå mig. Jeg skal jo hjælpe mit land.

”For Danmark!” råber jeg så højt, så højt med armene slået helt ud.

Og så flyver jeg.

Iben Melbye (1943) *forfatter*